

LBRIS

We know
books

ROMÂNIA

1918-2018 | SĂRBĂTORIM ÎMPREUNĂ

FIUL LUI IISUS

DIN GRĂDINA MAICII DOMNULUI
Hronicul trecerii prin viață și prin moarte

Roman de Sorin Petrescu

CUPRINS

7	PARTEA ÎNTÂI
165	PARTEA A DOUA
361	PARTEA A TREIA
621	PARTEA A PATRA
735	NOTA AUTORULUI

1.

La nașterea lui Lucian Petrescu, în data de 3 iunie 1921, planetele impasibile și reci, la rândul lor supuse altor legi decât cele omenești, i-au trasat destinul mai precis decât ar fi făcut-o ursitoarele.

În momentul primei respirații a nou-născutului, la orizont se ridica prevestitor zodia Scorpionului, cea mai puternică, misterioasă și ascunsă zodie a astrologiei, marcându-i într-un mod infailibil Ascendentul și personalitatea micului nou-venit. Scorpionul patronează Moartea și Reînvierea, coborârea în Infern și ridicarea către Rai, Renașterea Păsării Phoenix din propria cenușă, într-un cuvânt schimbările radicale – tematică clasic aferentă casei astrologice a 8-a.

Pentru a sublinia și mai mult tema majoră a reîncarnării care tocmai începea, în casa a 8-a a hărții astrale, în zodia Gemenilor, erau patru din cele zece planete: Soarele lumina harta războinic în conjuncție cu Marte, urmând să-l îndemne neîncetat spre o continuă luptă pentru evoluție prin învățare.

Tot în casa a 8-a, secondând tandemul Soare-Marte, se aflau și Mercur (guvernatorul Gemenilor) și Pluto (guvernatorul Scorpionului), acesta din urmă fiind și stăpânul Hărții adică al iadului și raiului interior! Prezența lui Uranus în Pești în casa 4-a a căminului și rădăcinilor neamului va asigura nu numai plecarea de acasă, în locuri foarte îndepărtate, ci și o conștiință sfâșiată. În sfârșit, dar nu mai puțin important, în acea oră a nașterii din 3 iunie

1921, în Casa Religiei și a Spiritualității se afla însuși Neptun, planeta lui Dumnezeu și co-gubernatorul casei a 4-a, care închidea astfel cercul planetar deschis mai sus, marcând definitiv drumurile îndepărtate ale lui Lucian ca martir al credinței.

Însă, niciun astrolog nu a fost prezent atunci la nașterea sa în patriarhalul târg Târnăveni – până în 3 mai 1941, Diciosânmartin (în maghiară, Dicsösszentmárton) – devenit oraș în 1912 (anul următor introducându-se și iluminatul cu gaz), pe vremea Imperiului Austro-ungar. Înconjurat de dealuri, orașul, dacă ar fi fost vizitat de Eminescu, ar fi primit cu siguranță numele de „a doua mică Romă”, după Blajul aflat la numai 41 de kilometri. În acel an, populația orașului număra 4.709 locuitori, din care 1.220 români, 2.871 maghiari, 56 germani, 490 evrei și 72 de țigani. În ziua aceea se înregistrase o singură naștere și niciun deces. Venise pe lume cel de-al 4710-lea locuitor al târgului, un nou locuitor al țării, continentului, lumii și universului. Locuitor al universului! Ce frumos sună aceste cuvinte, și ce puțin se gândesc oamenii la acest adevăr simplu!

De mare interes pentru această carte este și istoria familiei din care provenea Lucian, zestrea lui genetică marcându-i profund și definitiv vădita sa spiritualitate. El era fiul lui Mircea și al Elenei (Coca) Petrescu. Bunicul lui, Grigore Petrescu, avocat, deputat și comisar regal (adică procuror la Consiliul de Război), era fiul lui Toma Petrescu și al altei Elene, născută Hrisoscoleos. Tatăl Elenei Hrisoscoleos era frate cu soția lui Alexandru Mavrocordat, amintită și de Constantin Gane în *Trecute vieți de doamne și domnițe*. În același timp, soția lui, tot Elena, sau Elena palaiós (bătrâna) cum o denumeau cei din familie, era și vară primară cu Vodă Nicolae Mavrocordat (ridicat pe tronul Moldovei în două rânduri, între 1709-1710 și 1711-1716, ca și pe tronul Țării Românești, după uciderea urmașului lui Brâncoveanu, Ștefan Cantacuzino, 10 luni în

1716 și apoi între anii 1719-1730). Este de asemenea demn de amintit că acest Nicolae Mavrocordat fiind văr cu Grigore Ghica, Elena îi venea acestuia din urmă, la rândul ei, verișoară. La moartea lui Nicolae Mavrocordat, pe tron s-a suit fiul său, Constantin, care a domnit de șase ori în Țara Românească, și de patru ori în Moldova, până în 1769, când, în timpul războiului Rusiei cu Poarta Otomană, a căzut prizonier și a fost ucis de un soldat rus. El a fost căsătorit cu Smaranda Cantacuzino, iar, după moartea acesteia, cu Ecaterina Rosetti.

Revenind, vom spune că străbunicii lui Lucian, Toma și Elena Petrescu, înmormântați la Brăila, au avut cinci copii: Maria, Nicolae, Constantin, Grigore și George. Pe lângă Grigore, cel cu care va începe povestea noastră, mai merită amintiți Maria și Constantin. Maria, căsătorită Procopiu, a avut pe Ecaterina care la rândul ei a avut două fiice, Suzanne și Ioana măritată Celibidache. Constantin, avocat și scriitor, a fost printre altele și primar al Brăilei.

Grigore s-a însurat cu Elisa Berceanu și a avut patru copii: Toma-Mircea (tatăl lui Lucian), Sofia, Dumitru și Elisabeta-Victoria. Toma-Mircea, ajuns căpitan de jandarmi, a luat-o apoi de soție pe Elena (Coca) Vasiliu, fiică naturală a Mareșalului Curții Ernest Ballif, provenită dintr-o dragoste din tinerețe a mamei ei, care era înrudită cu familia Teodorenilor din Iași, locul ei de baștină, care a dat pe Ionel și pe Păstorel.

În fine, ei au avut doi copii, pe Lucian și pe Horia, născuți la un an și două luni unul după altul. Destinul anume pe care-l hărăzise Cerul celor doi avea să semene uluitor de mult cu destinul acestui pământ strămoșesc ce poartă pe drept cuvânt renumele de Grădina Maicii Domnului, cei doi prunci împărțindu-și infernul și paradisul cum o făcuseră încă de la început Cain și Abel: Lucian avea să primească infernul exterior și paradisul interior, în vreme ce Horia avea să devină imaginea în oglindă.

În ziua aceea a nașterii lui Lucian, la care Coca a fost asistată de o moașă ungueroaică și de un medic militar, trimis anume de mareșalul Ballif s-o îngrijească pe fiica lui naturală (și nu fără motiv, căci cu un an în urmă, la Balcic, murise primul copil al lui Toma și Coca, Marcel, dintr-un iaurt stricat), în ziua aceea, așadar, a avut loc o slujbă de bun-sosit la biserica Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, urmată de o petrecere care avea să rămână în memoria locuitorilor, căci Mircea Petrescu era recunoscut pentru felul în care organiza desfătul.

Casa din Strada Albinei, cu frontoane la ferestrele mari și la cele două uși de intrare, așezată nu departe de o filială a Băncii Albina din Sibiu, era formată din patru dormitoare, un salonaș, o sufragerie și o bibliotecă, cu dependențele aferente. De la ferestrele din spate se puteau vedea pădurea Trei Brazi și, ceva mai încolo, păduricea Trei Stejari, ce se întindeau până hăt departe, spre Cuștelnic. Dar petrecerea avea să se desfășoare nu în casă, ci în curtea din spate de două mii de metri pătrați, unde urmau să fie întinse patru corturi mari și adusă o bucătărie de campanie.

Peste exact un an, două luni și zece zile, în orașul Târnăveni, avea să se nască și cel de-al treilea fiu al celor doi (socotindu-l și pe Marcel), Horia. În acea zi de duminică, 13 august 1922, combinația numerologică (pentru a păstra o echivalență cu amprenta astrologică a lui Lucian) era una unică: Calea vieții era 8, Exprimarea era 6, iar Imboldul sufletului era 7. Acest 8 al Căii vieții include o altă persoană care va avea o influență asupra întregii lui vieți. De asemenea, același număr dezvăluie că lecția pe care ar fi trebuit s-o învețe Horia în această viață era dăruirea, generozitatea, alta decât cea de fațadă. În ceea ce privea cifra 6 din Exprimare denota un individ iubitor de pace, un diplomat înnăscut. Mai indica o minte creativă, strălucită, dar o carieră în afara luminilor rampei, în care umilința va contrasta puternic cu forța spirituală. Cât privește Imboldul sufletului, acel 7 îl va face să fie perceput drept o persoană rece, chiar

nesocială, deși va fi doar imboldul de a-și ascunde emoțiile, confesiunea considerând-o o simplă slăbiciune. Dar tendința de izolare îl va conduce spre percepții greșite ale realității, ca și spre un început de paranoia, și, trăind prea mult în capul lui, Horia avea să dezvolte o a doua personalitate.

Să ne oprim însă deocamdată la atât în ce privește pe cei doi, care vor deveni eroii noștri principali, și să nu o luăm înaintea evenimentelor, această povestire trebuind cu atenție pregătită și mai ales bine fixată în documentele epocii despre care vorbim, căci destinul eroilor noștri va fi însăși destinul acestei țări.

Înainte, așadar, să povestim despre acea zi a nașterii în care semnele a ceea ce urma să se petreacă au fost neîndoielnice pentru orice observator cât de cât avizat, va trebui să ne îndreptăm atenția spre tatăl lui Lucian, spre Mircea, ba chiar, pentru a avea un tablou complet, ne vom vedea nevoiți să coborâm până la Grigore, la bunicul lui Lucian.

Prin urmare, vom descinde în România celei de-a doua jumătăți a secolului al nouăsprezecelea, mai precis spre anul 1877, când, la 16 aprilie, Principatele Unite, cum era denumirea Țării Românești și Moldovei la acel timp, și Imperiul Rus au semnat la București un tratat care îngăduia trupelor ruse să traverseze teritoriul țării în drum spre Balcani, unde aveau să înfrunte trupele Imperiului Otoman. Dar goarna a sunat și pentru românii care tânjeau de secole după independența țării lor, și iată că viitorul rege Carol I, pe atunci însă purtând doar titlul de domnitor, decretează mobilizarea trupelor. În scurt timp, de-a lungul Dunării sunt dispuși 120.000 de soldați, gata să respingă orice atac al inamicului. Efectivele armatei operative erau de 66.000 de soldați, 12.300 de cai și 190 de tunuri.

Printre cei 14.000 de tineri care recrutaseră în 1877, se număra și Grigore Petrescu, în vârstă de 22 de ani, care venise să se înroleze în Regimentul 5 Linie, ce, împreună cu Divizia a 3-a Infanterie, fusese dislocat, încă de anul ce

trecuse, în regiunea Galați-Brăila. Acest Regiment 5 fusese una dintre primele unități ale armatei așa-numite pământene, deci naționale, înființate la 1850 în București, din vitejii panduri ai lui Tudor Vladimirescu.

Grigore urma cursurile Facultății de Drept din Paris, unde era coleg cu Matei B. Cantacuzino, un văr „mai îndepărtat decât o insulă din Pacific, dar mai apropiat decât o cămașă”, cum spunea el, nu fără o undă de afecțiune, însă, la chemarea țării, nu a pregetat să lase baltă cursurile și să revină ca să se înroleze, mai ales că, reacționând la poziția luată de Principatele Unite, turcii sechestraseră mai multe vase românești încărcate cu cereale, printre care și cele aparținând familiei lui, și bombardaseră orașul lui de baștină, Brăila.

De altfel, ca urmare a acestor acte agresive, Parlamentul decisese ruperea relațiilor cu Imperiul Otoman și recunoașterea stării de război între cele două state.

Ținându-se cont de familia din care provenea, ca și de faptul că era student, Grigore a primit tresa în diagonală de sublocotenent și, când a venit la Brăila să-și ia rămas-bun de la ai săi, îmbrăcat în pantaloni tăiați drept cu paspoale roșii, din postav ser și cu tunică albastră de postav, cu opt nasturi și centură strânsă, pe care epoletii cu o stea mică de argint și cu ciucuri moi străluceau de parcă ar fi fost aurii, mama lui, Elena, izbucnise în plâns.

Nicolae, unul din frații lui Grigore, un inginer eminent, școlit în Germania, era pe atunci deja emigrat în America, stabilindu-se în Chicago unde se căsătorise cu o ardeleană din Oradea și cu care avea doi copii, un băiat și o fată. George, celălalt frate al lui Grigore, trimis la învățătură la Viena, încă nu luase o hotărâre, sau cel puțin nu trimisese nicio veste, cât despre Constantin, el era deja primar al Brăilei încă de cu șapte ani în urmă, astfel încât acasă se găsea numai sora lui mai mică, Maria care, pentru a-și ascunde emoția, râdea din orice, îmbujorându-se și asudând ca în urma unor palpații. Tatăl lui, unul dintre cei